

З ДИТИНСТВА ЩЕ ЗЕМЛЯК З'ЯВИВСЯ

Дмитра Самойленка ніколи
Не знав □ скоріше і не чув,
Хоча в одну ходили школу,
Отож земляк той в мене був.

Ми особисто не знайомі,
Та він привіт свій передав
Із іншим земляком в розмові,
Ще й з ним ми родичі, сказав.

Як, кажуть, чорт козі, по правді, □
Ми з ним рідня були така,
Та танцювати не завадить
Через дорогу гопака.

Йому двоюрідна бабуся
А я при ній у діда жив,
Й до цього часу не забувся,
Нехай нерідну, а любив.

Забув, не знаєш, та кружляє
Через життя, через роки,
Отак, аукнеться, буває,
Хоч в нас не бігають вовки.

Із дідом й бабою ходили

На той “хабаровський” город,
Мене через струмок носили
По кладці із хитких колод.

До кладки на коні я їхав,
Був в мене він, мов в козака,
Для хлопчаків сільських – це втіха,
Нехай той кінь з соняшника.

Коня лишили біля кладки,
Додому йтимем □ заберем,
Але трапляються випадки
Назад не тим шляхом підем.

До цього часу та досада
Ще не забулася гірка,
Додому пішки добиратись,
Та це ж знущання з козака!

Із дідом бабу ждем Тетяну,
Поснідаємо за столом,
Було на Спаса □ в церкву рано
Із нею йдем в чуже село.

Картинки в пам’яті дитячій
Такі яскраві і чіткі,
Як з казки впливли неначе,
Далекі дуже ... та близькі.

Бува, пройду по кладовищу,
Хрест бабин видно біля пня,
Щось тінню пройде по обличчю
Закривши сонце серед дня.

Спасибі земляку Дмитрові,
Що передав мені привіт,
Вернувся я в дитинство знову
Через десятки довгих літ.

Й тобі спасибі теж, Миколо,
Що допоміг це все згадать:
Село, і земляків і школу,
В дитинство знову завітать.

Дата написання вірша: 2021-01-20